

KÉZFOGÁSOK

VUJICSICS D. SZTOJÁN

KÉSEI SÍRVERS

*Ez itt Tyró dédapám sirja
Kiril Bébityé
a földművesé
akinek vizimalma itt ringott a malomsorban
mindjárt a sírtól és a temetőtől kőhajításra
Dunaszekcső partszakadéka alatt
a szelíd Duna-kanyarban
és éjjel-nappal
lomhán és tehetetlenül
búzát örölt*

*a vizimalom felégaskodott
dohogott lihegett és himbálózott
a Duna gyöngyházfényű hullámain
a folyó sodra meg a kereket forgatta
vágyn hogy zúgva magával ragadja*

*a malomkövek réges-rég megálltak
s a jóllakott vizimalmot
magukkal rántották a Duna homokos mélyébe*

*a lisztpor sápadt ködei
mindörökre a vízre hulltak
s a malomkerék nem hinti be többé vízzel
a szétkorhadt vizimalmot meg a fáradt molnárt*

*nincs többé vizivám
s Tyró apának is meg kellett pihennie
hogy számat vessen
s az őrlésvárat megfizesse*

*a gonosz kőhögés egyszersmindenkorra elillant
s az alacsony pörge kalap cserbehagyottan s árván
ottmaradt a szögbe akasztva*

*igy süppedten és ziláltan is
a sír túl nagy
mert Tyiró nagyapó kistermetű volt*

*törött keresztje kivirágzott a fűben
betűi zölden kicsíráztak
s az esők sebesen kikezdték pereme élet*

*itt nyugszik Tyiró apó
ő is a mélybe roskadt
itt a fennsíkon
Száveta dédanyánk mellé
(s körös-körül még sok atyánkfia porladozik)*

*ritkán vetődik erre valaki látogatóba
minek is tapossák a kiszáradt fűvet
minek zavarják a néma suttogást
s madarak csicsérgését*

*Kedves nagyapó
utánunk a temető üresen marad
s a harangok nyelv nélkül némán lengenek*

BŰCSÚZÓ

*Barátainnak
akik előttem jártak*

*bort iszunk sötétet mint a végzet
tűnő napok fehér lepényét tépdessük
üvöltünk és suttogunk
szent ünnepi éneket zengedezünk
és ősrégi
bűnbánó és szilaj dalokat
— megtisztulunk*

*zabolátlanul megáldozunk
örökké egyazon vétkeink bocsánatáért
mohón hajtjuk fel a temetési pálinkát
a temetőit
feslett lelkünk nyugodalmáért
bőszülten*

*összerázkódunk
miközben alattomos
galád
váratlan
gonosz
csapásra várunk*

*ujjongunk elragadtatásunkban
és hanguk cserbenhagy
megcsuklik
míg hirtelen
el nem némulunk
— megtört hörgés*

*akkor némán elindulunk
összecsókolózunk
hallgatagon ölelkezünk
tudat alatti sejtésben
Vajon lesz-e még találkozásunk
a szeretet eme terített asztalánál
ahol a bús emlékezésben mindig mindenki velünk van
s egyazon mértékkel iszik
s ahol mindannyiunk kedve
leverten aláhanyatlík
akárcsak lelkesült
felhevült
énekünk*

A TŰLSŐ PARTON

*emlékezéseim mécsei lobbannak
elnémult ajtózörgetőket búsán cirógatok
kiáltva szólít az emlékidéző bazsalikom*

*idő elillan
a végzet jó*

Csuka Zoltán fordításai

A szerző *Rastočenje* című, a belgrádi Nolit kiadásában megjelent verseskötönyvéből.